

ГОСТ “МОРЕ”

ИЛКО ДИМИТРОВ

Роден на 23.12.1955 г. в гр. София. Завършва Юридическия факултет на СУ „Климент Охридски“. Работи като юрист в София. Заместник-министър на отбраната (2003 - 2005), народен представител в 40-то Народно Събрание (2005 - 2009). Автор е на книгите: “Опит за определение”, стихове (1989); “Приказки за Попо”, книга за деца (1992); “Някакво заглавие”, проза (1994); “Обратен водопад”, стихове (1995); “Вселена по здрач”, стихове (1998); “Паркът”, поема (1999); “Трите кошници”, стихове (2000); “Разчленяване”, поема (2001); “Двамата съдружници”, есета (2007), “Бяло”, избрана поезия (2008) и “Продавачът на конци”, поема (2009). За книгата “Паркът” през 1999 г. е удостоен с годишната награда на Сдружението на българските писатели. Книгата му “Продавачът на конци” е носител на националната награда “Иван Николов” за най-добра поетична книга на 2009 г.

ПОВТОРЕНИЯ

1.

Толкова много излишни думи! Змия, захапала опашката си,
хамстер, във виенското си колелце – това са драмите
на триизмерния ни разум, който сам създава своите проблеми,
за да търпи страдания от тях, като природно бедствие.
Не виждаме отвъд очите си, не чуваме отвъд ушите си,
сетивата ни се спират пред първата от механичните прегради,
които обкръжението ни поставя. Защото е безкрайна блендата
от състояния, но имаме наличен само набора за първото от тях.
По-фините, по-смесените ни убягват. И тъй като не ги познаваме,
отхвърляме опасността от съществуването им, защото то е удар
върху праволинейните ни възприятия. Смесените ни убягват. Така,
разумът ни предполага наличие на смисъл, на висша логика и крайна цел,
защото това е естеството на нормалното му поведение и защото
светът, все пак, не може да е сътворен от нищо и за никого, а от
доброжелателна причина и заради човека. Това е матрицата,
която преживяваме интимно, всеки в себе си, и всички Земни заедно –
в тайна от останалите светове – така че само ние, посветените,
да черпим плодовете. Но това е и златното сечение –
приемаме света от рамките на своята матрица, неспособни сме
отвъд да минем, тъй както малкото не може по-голямото да опознае,
нито голямото да види цялото. Та разумът не е отделно сечиво,
не е Сечивото; не стои отгоре, ни встрани – той е един от многото нюанси, добавящ
своята перспектива към общия пейзаж. Добавиш ли и други тонове –

черно-бялата картина се стопява, изчезват резките контури на матрицата,
която остава в очите ти само като една
зрителна измама.

2.

Коя е тази неподвижна точка /и има ли наистина такава/,
около която се върти светът, за да престане да изглежда така
неописуемо несвързан, направо непостижимо разпилян
по никнешите зъбери на привидно очевидни обяснения или
затлачен глухо в плитчините на обявените за неоспорими
основания? Коя е тази неподвижна точка?

Вглеждам се във себе си
и виждам – обичам, и от света остава онова,
което е в синхрон, в тръпнещо съзвучие със снопа светлина
между любимата и мене. Но само докато е жива любовта,
само докато е жива любовта.

Намирам Бог, Първопричината,
невежественият усърден Демиург
и хаосът внезапно се стопява, илюзорността отстъпва място
на щастливата увереност да обитава
непокатимите устои на осезаемото Мироздание, но само
докато Богът трае в мен и аз във Бога.

Вземам разума,
полагам го в ръцете си и с увереност, доведена до щастие,
напредвам в Естеството, пробивайки пулсиращата му повърхност,
докато не стане безпогрешно ясно, че напредвам в себе си единствено,
пробивайки пулсиращата си повърхност.

Нищо отчетливо не надделява. Така,
моят Бог за мене е това, което е
разумът за друг, а пък за трети любовта,
осъзнавайки накрая естеството им
на равносилни заместители в тревогите на всеки да открие
приемливото за него основание
за пребиваването си. Това нескончаемо
кръжене над човешкото, това недоверчиво облитане на
смисъла. Наистина не търся изход,
нито подходящо обяснение, но питам се –
има ли класация на съществуванията и кой е на върха,
защото вярвам, че никой не живее „заради“, а „тъй като“.
Тъй като съм – откривам Бога, тъй като съществувам

любовта ме обзема, познавам -
и ме изпълва измамната увереност във разума.

Съществувам преди смисъла на живота си.

3.

Но какво е „смисълът на живота“?

Наистина, не бъркаме ли онова, което правим с това, което сме, уподобявайки се до неузнаваемост на заниманието си, сякаш същността ни няма сили да възпре претапянето си? Да уважаваш сечивото, което Съдбата е положила в ръцете ти, не е същото да се стремиш да придобиеш очертанията му, да станеш самото сечиво накрая, дори ако това е призивът на Провидението.

Аз съм повече от думите, които правя,
тъй както е повече от своите обувки – обуцарят
и зидарят от поредния си камък.

Но ако е истина,
че не е важно онова, което правиш,
а отношението ти към него, /което още не е същността ти/,
то тогава писането на поезия е равно на доенето на крави и на подреждането на столове. Отсрочи призиванието -
то не важи на Земята, която, казват, има кълбовидна форма
и всичко се завръща към онази точка, от която е потеглило.

Но отношенията са различни, там се различаваме.

И само питам –

няма ли градация на отношенията, защото
едно добавя към общото месарят, а друго – астронавтът,
днес оставам жив и това е дължимото от мен участие, а утре
поставям цвете в косите ти и се стопява мъдростта на светлината.

И отново питам – кой може сам да устои
смисъла на съществуването си, сплетените основания
на земното си пребиваване?

Животът ни не е отделен акт,
едно-единствено движение, единствен вик,
не е живот само, а също е и смърт, която
му е толкова присъща, колкото на нея – той, и
няма смисъл отделният живот,
лишен от смисъл е, дори и моят. Смисъл
притежава само общият. Само

съвкупността от съчленени Азове,
която неуморно се възпроизвежда
от възторжените ни животи и унили смърти,
приемайки като божествен равноделен дар
това, което първият принася и последният.
/Къде, къде е първият – не е ли, всъщност,
втори след последния?/ Но
смисълът на общността не е посилна за човека.
Никой не ще успее да се различи,
да разпознае неповторимата си същност в тази
взаимозаменяемост на основания и смисли.
Посилна за човека е задачата,
тя е смисълът на общността, преведен на езика,
на който само той, отделният човек - и никой друг - говори; препятствието,
което само той ще превъзмогне; усилието,
дължимо единствено от него
и накрая - плодовете, които ще бере,
и които само той, и никой друг, е преживял
в сезоните на своите желания.

Не гледай Бога, не гледай Бога.

Август-септември 2008 г.